

Kroz njih Å¾ive duhovi gradova

24/01/2009 22:48 by BanjaLukauSrcu

Svaki grad krije neku svoju priÅu. Mnoge od njih prenose se.....

Svaki grad krije neku svoju priÅu. Mnoge od njih prenose se s koljena na koljena. Neke govore u spomenicima, neke o bitkama, neke o ljubavi, a neke jednostavno o ljudima. Ne obiÅnim ljudima. Samo posebnim. Ne mislimo tu pritom na neke heroje, zvaniÅnike ili vladare. Ne. Mislimo na one naÅje komÅije i sugraÅane, Åije ime ili nadimak znamo svi, mi, naÅje bake, naÅja djeca. I koje Åtremo pamtit. Nekada po podvizima, nekada po anegdotama, nekada po dobroti. U priÅi koja slijedi govorimo o njima. Urbanim legendama nekih od bh. gradova. Jefto, kupaÅo, kopaÅo, ÅistaÅo, ÅitaÅo. Malo koji BanjaluaÅanin ne zna Milenka JeftiÅta Jeftu, poznatog po tradicionalnom zimskom kupanju na Vrbasu, ali i po svojim arheoloÅkim ostrvima koje je izgradio na ovoj rijeci. Ovaj sedamdesetogodiÅnjak, veÅt 48 godina se na svaki pravoslavni duhovni praznik tradicionalno okupa u Vrbasu. Tako je bilo i nedavno, povodom Bogojavljenja, na temperaturi ispod nule, zaplivaovom rijekom. Jefto poÅtjuje i obiÅaje drugih naroda, pa u vodu ulazi i na jevrejsku Hanuku, muslimanski Bajram, hrvatski BoÅiÅt... Pored toga Åto pliva, poznat je i po svojim arheoloÅkim istraÅivanjima, ÅiÅtjenju Vrbasa, a naroÅito je, istiÅe, ponosan Åto ga ljudi poznaju kao propovjednika mira. Zbog meÅunacionalne netrpeljivosti viÅe puta je Åtrajkovao glaÅu. "Za mene bi se moglo reÅti da sam dva 'ka' plus dva 'Åe'. ZnaÅi ja sam kupaÅo, kopaÅo, ÅistaÅo Vrbasa i ÅitaÅo. PoÅto sam veliki borac za mir i pomirenje, Åto s ponosom stalno istiÅem, za posljednjih 20 godina, petnaest puta sam Åtrajkovao glaÅu i ÅeÅu, protiv rata i naÅih meÅunacionalnih svaÅa, prije svega protiv raspada Jugoslavije. Tako sam protiv rata i mrÅnje proveo 444 gladna i Åedna dana. Zadnji mi je Åtrajk trajao skoro 12 dana protiv jedne LajÅakove izjave u vezi sa situacijom u RS ", priÅa Jefto. Za sebe voli reÅti da je arheolog zemljolog, a kako kaÅe, za posljednjih 30 godina kroz njegove ruke je proÅilo oko 30.000 kubika zemlje. VeÅt godinama sakuplja kamenje neobiÅnog oblika koje pronalazi u rijekama Åirom BiH. Tako se u njegovoj bogatoj kolekciji nalazi kamen u obliku petice, plovke, svetog, paganskog vuka, ali i kamen nazvan boÅje oko, boginja vodane, boginja kiÅe... i svako kamenje, kako kaÅe, Åudo prirode, i ima neku svoju priÅu. U blizini jednog od arheoloÅkih ostrva koje je sagradio na Vrbasu, Jefto je nakon Titove smrti posadio vrbu koju je i nazvao po ovom Josipu Brozu. "Kada je Tito umro i kada smo svi mi, nas 23 miliona Jugoslavena plakali za ovim Åovjekom, odluaÅo sam da u njegovu Åast posadim vrbu koja Åe BanjaluaÅane uvijek podsjeÅati na njega. Jednu gradsku kantu sam ispraznio, napunio je zemljom i stavio moÅicu od vrbe. Ona je danas velika i ja sam je nazvao Titova vrba. Iako nisam smio u ratu priÅati o njoj, dok je SDS bila na vlasti, jer bi je oni sigurno posjekli motorkom, danas sam sretan Åto Titova vrba krasi obale Vrbasa", priÅa ova banjaluaÅka legenda. A prekopavajuÅti jedno od arheoloÅkih ostrva, Jefto je, tvrdi, pronaÅio i zlatnik cara Justinijana. U njegovoj zbirci saÅinjennoj od raznih pronaÅenih predmeta nalazi se i tacna koju je naÅio za vrijeme rata u Vrbasu. "Na tacni se nalazi neki katoliÅki samostan, i vjerovatno je dospjela u Vrbas nakon Åto je neka crkva sruÅena. Ja sam je uhvatio, oÅistio i saÅuvao. NaÅalost, bio sam svjedok tada Åudnog, straÅnog Vrbasa", priÅa Jefto. Dan kada se zaljubio u Vrbas: Jefto kaÅe da Åe se zauvijek sjeÅati dana kada se zaljubio u Vrbas. Bilo je to 4. septembra 1961. godine. Kao podoficir, zastavnik JNA, te godine je iz Ljubljane, gdje je zavrÅio Åkolu, premjeÅten u Banjaluku. Tada se, priÅa, napio vode iz Vrbasa pod Gradskim mostom, ostavÅi zauvijek vjeran ovoj krajiÅkoj ljepotici. Ovaj veliki borac za mir upravo u ratu doÅivio je veliku tragediju. U ratnom vihoru izgubio je jednog sina, a drugi sin mu je postao invalid. Supruga Miladinka umrla je od tuge za poginulim Rodoljubom. "MlaÅi sin Rodoljub mi je poginuo kod Åibenika u JNA, odmah na poÅetku rata, kada je sluÅio vojni rok u Benkovcu. Stariji sin Jugoslav mi je takoÅe, naÅalost, uÅestvovao u ratu, i danas je ratni vojni invalid. Åivim s njim, sa dva unuka i snahom Jelenom. Supruga Miladinka mi je umrla za mlaÅim sinom Rodoljubom dvadeset dana nakon njegove pogibije. Presvisla je od tuge za njim. Tako sam ja, koji sam se toliko borio protiv rata i za spas one Jugoslavije, doÅivio da mi je pedest odsto moje porodice nestalo", priÅa ovaj mirovnjak. Tvrdi i da je mnoge stvari onda predvidio, pa sebe naziva vidovnjakom i politiÅkim prorokom. Zbog svega toga je, tvrdi, i iziÅao iz vojske. "JoÅ 1977. godine pao sam u trans u jarak, i vidio sam ovaj rat, tenkove, avione kako padaju. Nakon toga 16 dana sam plakao. Tada sam rekao - ne mogu viÅe ostati u Armiji. Neki unutraÅnji glas mi je govorio da trebam napustiti vojsku i boriti za mir i protiv mrÅnje", priÅa Jefto. U Åast zavrÅetka rata i pomirenja meÅu narodima u rodnim Mlincima kraj Prnjavora izgradio je ribnjak. Ovaj neobiÅni BanjaluaÅanin mnogo vremena provodi i u Åitanju, a

narođita ga zanimaju istorija i naučna fantastika, kao i sve knjige u vezi s tajnama Äovjekove prirode. U svojoj biblioteci ima oko 6.000 naslova, a do sada je, tvrdi, prođitao više od 15.000 knjiga. Istiđe da je veoma dobrog zdravlja te da se i dalje namjerava zimi kupati u Vrbasu, i svima koji ne vjeruju porđuje: "Kada se prestanem zimi kupati, znađi da nema Jefte." Banjaluđki "kiđni Äovjek": Alija Mahmutoviđ zvaní Ale jođ je jedna urbana legenda grada na Vrbasu. U njegovo ime, nostalgíđari i njegovi sugrađani Äak su osnovali grupu na Facebooku, koja broji više od 1.200 Älanova, a taj broj svakodnevno se poveđava. Ovog Äezdesetosmogodiđnjaka, rođenog u gradu na Vrbasu, svi znaju kao bezazlenog Äovjeka Äiste duđ je i dobrog srca. Veđ decenijama on Äjeta Banjalukom, prepoznatljiv po ceckerima u ruci i francuskoj kapi na glavi, dijeleđi prolaznicima bombone i Äokoladice "Äivotinjsko carstvo". Ova Äiva gradska legenda poznata je i po tome Äito nakon Äito mu neko prođita broj bilo koje sliđice Äivotinjskog carstva, nakon krađeg razmiđljanja izgovara tađno ime svake Äivotinje sa slike. Nerijetko Ale zna obiđi i neke od gradskih banjaluđkih kafana, na svaki sto ostavi poneki slatkiđ, raspitati se za zdravlje prisutnih i poÄeljeti im puno zdravlja i sređte u Äivotu. Od mnogo stvari po kojima je Ale poznat, mnogima je sigurno najinteresantnije to Äito on pamti istorijat veđine gradskih banjaluđkih porodica. Kada pominju Alu, Banjaluđani ne mogu, a da se ne sjete njegovih "nestađluka" na Gradskom mostu. I danas se po gradu jođ prepriđava da se znao popeti na ogradu mosta Äirokog svega desetak centimetara, i Äjetati s kraja na kraj, i to sa svojim ceckerima u ruci. Godinama je, vrijedno i predano, na Vrbasu nizvodno od Gradskog mosta sakupljao i slagao kamenje kako bi napravio svoj kutak. Banjaluđani ga odmah prozvađe Alijino ostrvo. Iako Vrbas Äesto zna da "podivlja", Alino ostrvo i dan-danas je tamo gdje ga je ovaj Banjaluđanin napravio. I upravo zbog Aline dobrote i bezazlenosti, mnoge Banjaluđane je rastuđila vijest kada ga je prije neđto više od dvije godine na jednoj od raskrsnica udario automobil, zbog Äega je duđe vrijeme bio prikovan za postelju. Sređtom, prema rijeđima Aline sestre Hanumice, s kojom ovaj boem banjaluđkih ulica Äivi u banjaluđkom naselju Borik, Ale je danas pokretan i, kao i ranije, veđinu vremena provodi Äjetajuđi Gradskim mostom, Kastelom..., obilazeđi kafanu "Palas" i dijeleđi građanima bombone. ÄEika Miđi znaju svi: Jedan od najpoznatijih simbola grada Sarajeva je Husein Hasani, poznatiji kao Äika Miđo. ÄEika Miđo veđ punih Äest decenija radi kao Äistađ cipela u gradu. Međutim, za Sarajevo mnogo je više od toga. Po kiđi, snijegu ili vrelom ljetnom danu, uvijek je nasmijan, vedar i spreman za Äjalu. Omiljen je među građanima. Prije osam godina dobio je i zahvalnicu grada Sarajeva, a od Vlade Kantona Sarajevo i stan za svoju porodicu. O njemu su napisane mnogobrojne priđe, snimani dokumentarci... Za sebe kađe da je prije svega zabavljađ, i da voli da oraspolođi ljude. "Ja sam prije svega komiđar, a onda Äistađ cipela. Glumio sam u seriji 'Viza za buduđnost'. Bio sam 20, 30 puta u svim novinama, i mnogo puta na televiziji. Nema novina koje nisu pisale o meni. Bez mene grad Sarajevo ne mođe, a ni ja ne mogu bez njega. Ja volim da se Äjalim sa ljudima i znam Äjale. Ljudi dođu do mene prije svega da se ispriđaju i oraspolođe. Svjestan sam Äita znađim ljudima", kađe Miđo. Posao Äistađa je naslijedio od svoga oca i jedini je u Sarajevu. ÄEistiti cipele je pođeo sa 17 godina u naselju Marindvor, a prije 20 godina pođeo je da radi u Titovoj ulici. Kađe da je posao teđak ali da se ne Äali. "Ne mogu se Äaliti. Nekad posao ide dobro, nekad ne. Od oca sam i naslijedio opremu za Äiđenje cipela koju i danas koristim. Ljudi me vole, pomognu me novcem i Äesto me zovu u kafanu. Pijem kafu i Äaj. Alkohol sam prestao piti na vrijeme, jer on vodi Äovjeka u zlo. Sad mi je 78 godina i hfala Bogu jođ radim. Prije 20 godina sam se preselio u Titovu ulicu. Imam stalne muđterije. Dolaze mi i poznati ljudi. Dolazio mi je i Haris Silajdiđ i drugi poznati politiđari. ÄEesto mi ostave bakđiđi", priđa Äika Miđo. Dodaje da ga svi prepoznaju kao simbol grada Sarajeva. "Nedavno su bili neki nađji ljudi iz Amerike i prepoznali su me, jer su me vidjeli na televiziji. Dali su mi 50 eura i slikali su se sa mnom. ÄEesto ljudi dolaze iz drugih gradova i Äele da se slikam sa njima. Nijemci su prije dvije godine o meni snimili dokumentarac koji je obiđjao svijet. Njima se svidio moj stil, Äjale, duh. Rekli su mi da sam dobar glumac", kađe Miđo. Dodaje da nema nasljednika jer niko ne Äeli da radi ovaj posao. "Potomci su mi rekli da nije ovo posao za njih. Nije ni bitno. Radiđu dokle mogu", kađe Miđo. Na stranici Facebooka prođile je godine pokrenuta i grupa za podrđku Äika Miđi da uz pomođ Sarajlija u sedmdeset sedmoj godini ode na zasluđeni odmor. Grupa do sada ima oko 2.000 Älanova. Legendarna kolporterka: Nezaobilazan dio Sarajeva je i legendarna kolporterka Zulejha Hrloviđ koja svakodnevno uveseljava građane svojim komentarima novinskih naslova. "Crni Äovjek donosi bijele dane!" uzvikivala je Zulejha nakon inauguracije Baraka Obame. Novinski naslovi koje Zulejha izgovara od 1992. godine, kada je pođela raditi ovaj psao, poznati su Äjirom BiH. Bez obzira na vremenske uslove, ona je svaki dan na svom radnom mjestu ispred gradske trđnice u Ulici Ferhadija. I o njoj su pisali mediji iz susjednih zemalja, a njene izjave Äesto se prepriđavaju. "Posao

jeste te³ak, ali ³ivjeti se mora. Imam svoje svakodnevne mu¹terije. Meni je ovaj posao zadovoljstvo. Uvijek mi je veselo. Naslovi su mi dosadni pa ih onda volim u[•]initi zanimljivijim i tako privu¹ti ljude. Ako nemam ni¹ta da se nadove³em, ja onda izmislim naslov. Meni to do[•]e sponatno", ka³e Hrlovi¹eva. Dodaje da se ljudi [•]esto zaka[•]e na njene izjave i u[•]u u raspravu. "Uvijek ima pri[•]a, ali nemam previ¹e vremena za to. Kada bih svaki put stala da pri[•]am, ne bih mogla da radim. Ljudi nekad imaju pare za novine, nekad nemaju. Situacija je lo¹a. Zato ka³em: "Nije ovo ni¹ta narode, kako [•]e tek biti 2090", ka³e Hrlovi¹eva. [•]Earli [•]Eaplin iz Biha¹ta: I mnogo mla[•]i mogu pozavidjeti na kondiciji ¹jezdesetogodi¹njem Raifu Ferhatovi¹tu iz Biha¹ta, a svi ostali na, u ovim vremenima, ³ivotnom optimizmu. Gdje je Raif, poznat kao lokalni [•]Earli [•]Eaplin, tu su smijeh i raspolo³enje na visokom nivou. Nema nikog u Biha¹tu ko njega ne zna. A, Ferhatovi¹ je izuzetno nadaren [•]ovjek. Aran³er je po zanimanju, a neizostavan je kada se momci okupe na malonogometnom igrali¹tu. Zimi poma³e mali¹anima koji prave "prve korake" na ledu. Skijanje se podrazumijeva, a ljeti je na Uni. Izuzetno je kreativna li[•]nost. Slika za svoju du¹u, a kad god zima donese dosta snijega, u Biha¹tu osvanu njegove zanimljive skulpture. "Za skulpture snijega mora biti dosta, a treba sa[•]ekati da ga ju³ina u[•]ini kompaktnim. Na³alost, sve su rije[•]e takve zime u na¹im krajevima", ka³e Ferhatovi¹. Ostale su u sje[•]anju, od prije tri-[•]etiri godine njegove skulpture konja i zmaja u naselju Ozimice I. Dje[•]ake je posebno odu¹evljavao konj. Dok je trajao, bilo je i malih d³okeja. "Ove godine zima je bila obe[•]tavaju¹ta, pa sam odlu[•]io da na novoizgra[•]enom Gradskom trgu napravim skulpturu [•]Earlija [•]Eaplina. Na³alost, naglo je zatopilo i mora¹tu [•]ekati novu priliku. Zima nije gotova, bi[•]e jo¹ snijega", kao i uvijek optimista je Raif. A, [•]Earli [•]Eaplin, kako nam ka³e, nije slu[•]ajno njegova ³elja. Godinama imitira najve[•]teg komi[•]ara svih vremene. Nema maskenbala u Krajini na koji ne do[•]e. [•]Eest je gost i u Hrvatskoj. Odu¹evljava ljude [•]aplinovskim gegovima. "¹elio bih obi¹ti sve zemlje u kojima je ³ivio i stvarao neponovljivi [•]Eaplin. Amerika, Velika Britanija, posebno London. Imam samo dvije prepreke: vize i novac. Dok zajedno ne rije¹imo vize, a ja ne osiguram novac ima u Bosni i Hercegovini mnogo ljudi, mnogo djevoj[•]ica i dje[•]aka koje mogu uveseljavati imitiraju¹ti, ipak, neponovljivog [•]Earlija", ka³e Raif Ferhatovi¹. Ipak, on od komedije ne ³ivi, ve[•] od aran³iranja izloga. Jedan je od rijetkih ¹kolovanih ljudi za ovaj posao u Bosni i Hercegovini. Imitacija i dodatne aktivnosti su tek njegov doprinos podizanju raspolo³enja ljudi i bar privremenog udaljevanja od sve surovije svakodnevice. O Jefti tri dokumentarca O Jefti su do sada napravljena tri dokumentarca. Njegov prvenac pot[•]e iz 1992. godine i zove se "Prometej sa Kastre". Drugi dokumentarac snimljen je 2001. godine, pod naslovom "Arheolog bo³ji", gdje je iznio teoriju o autohtonosti svih Ju³nih Slovena. Tre[•]ti dokumentarni film prikazan je 2002. godine pod nazivom "Agresija prema prirodi". Ovaj dokumentarac prikazan je i u Gr[•]koj na me[•]unarodnom festivalu ekolo¹ko-arheolo¹skog filma, a na tom festivalu u[•]estvovalo je petnaest dr³ava sa ukupno 53 dokumentarna filma. Film o neobi[•]nom Milenku Jefti¹tu bio je veoma zapa³en i osvojio je prvo mjesto. "U dokumentarac je sniman zid kraj Crkvene i tu sam ja pri[•]ao o pozdravu suncu jo¹ iz vremena paganskog doba. Tada sam rekao da bi svjetska vlada i UN, trebale da formiraju svjetsku ekolo¹ku vladu. Ta re[•]enica je jako uticala na prisutne, koji su otvoreno aplaudirali i dokumentarac je osvojio prvo mjesto", pri[•]a Jefto. Najvjernija [•]Eolina obo³avateljka Majda Arnautovi¹ta, najvjernija obo³avateljka poznatog pjeva[•]a Zdravka [•]Eoli¹ta, tako[•]e se mo³e svrstati u prepoznatljive Banjalu[•]ane. Ova vatrena [•]Eoli¹eva obo³avateljka ve[•] vi¹e od tri decenije, po tradiciji dolazi na sve njegove koncerte. Majda se mo³e vidjeti i na koncertima drugih pjeva[•]a, na koje nikada ne dolazi bez buketa cvije¹ta, ali kako ka³e, "[•]Eola je samo jedan". "Punih trideset i pet godina odlazim na sve [•]Eoline koncerte, ne samo u Banjaluci, ve[•] i na one koji se organizuju u drugim gradovima BiH. On je moja velika ljubav i ne bih mogla podnijeti da ne do[•]em na njegov koncert", pri[•]a pedestvdogodi¹nja Majda. A, njen [•]Eola po¹ituje njenu ljubav, pa joj na svakom koncertu posveti bar nekoliko minuta pa³nje. Majda danas ³ivi sama u banjalu[•]kom naselju Lau¹, a jedino je, ka³e, obi[•]e sestra, koja je i njen staratelj. "Najvi¹e vremena provedem u ku[•]ti i uglavnom sam sama. Sestra do[•]e da me obi[•]e, ali ona ³ivi dalje od mene, pa ne mo³e do[•]ti svaki dan", pri[•]a ova Banjalu[•]anka. Prijedorski trubadur A, svaki grad ima svoga lera i trubadura. Pedesetsedmogodi¹nji Mirsad - Miki Trep¹ta, prijedorski je trubadur vi¹e od 40 i kusur godina. Nakon ¹to je po[•]eo pjevati jo¹ u osnovnoj ¹koli, Miki i danas pjeva i svira. Ima zvanje ugostitelja, a nikakvu muzi[•]ku naobrazbu nije zavr¹io. Ipak u Prijedoru je u¹ao u legendu. Sprijateljio se on sa brojnim muzi[•]kim zvijezdama Jugoslavije poput Davorina Popovi¹ta, Zdravka [•]oli¹ta, Kemala Montena, Mahira Palo¹a, Halida Be¹li¹ta... Karijeru prvo pjeva[•]a, a potom i bubnjara zapo[•]eo je u pro¹lom vijeku, daleke 1967. godine i to u grupi "Najmla[•]i". Tu je s jedva petnaestak godina zapjevao i u¹ao u muzi[•]ke vode. "Imao sam dar za

glumu i pjevanje što sam naslijedio od svoje majke Fatime koja je svirala harmoniku i oca Muhameda koji je bio i pjevač, i režiiser, i pravi plesač. Valjda sam kao takav bio zanimljiv u društvu, pa još kada bi pustio glas skidajuć na svoj način tada popularne pjesansone, raja je učivala. Svi su me rado uključivali da pjevam na zabavama pa sam počeo i ameterski da pjevam, prvo u grupi 'Najmlađi', a potom i u 'Koti 905'. Prijedor je tada bila varoš poznata po dobrim grupama i pjevačima", sjeća se Mirsad - Miki Trepit svojih početaka. Da i jak slave osjetio je kao vokalni solista na velikom koncertu mladih u Zagrebu, 1979. godine na festivalu "Prvi pljesak Zagreba". "Izveo sam svoju pjesmu 'Nada', koju je za mene napisao Emir Kulenović. S tom pjesmom sam pobijedio na tadašnjem festivalu u Zagrebu u konkurenciji od 580 pjevača amatera iz cijele tadašnje Jugoslavije. S tom pjesmom koja je postala veliki muzički hit osvojio sam i tri nagrade na studentskom festivalu pod nazivom 'Studentsko ljeto' u Maglaju takođe 1979. godine", priča Miki. Tada je, kaže, prestao da broji sve nagrade koje je dobijao na festivalima u Daruvaru, Zagrebu i drugim gradovima. Muzike i pjesme ni danas se ne odriče. U Prijedoru ga znaju svi, a on traži nove talente. Tvrdi da je baš on otkrio zvijezdu u mladom talentu Nejadu Selmanu iz Prijedora. Kaže da je Selman upravo na Trepitovu preporuku otišao u muzičke i pjevačke vode i postao mlada zvijezda BiH. Ovog prijedorskog trubadura ljuti jedino činjenica da se o pravim estradnjacima niko ne brine. Od svojih uspjeha i nagrada, malo šta je dobio. Ali i dalje pjeva i to uglavnom, kako kaže, po restoranima u Zagrebu kada ga pozovu. Autor: A. Tipura, A. Anđinjar, M. Kaliman, D. Kovačević

Izvor vijesti: Nezavisne